

Kommunerne nye Skatteklæder til Imødegaaelse af de Krav, Fremtiden vil stille. Man ved, at det nytter ingenting, og derfor ønsker man nu denne Adskillelse, thi derved vil man sikkert faa lettere Forhold at operere med.

Man siger saa: det er de arbejdsskabte Værdier, vi beskatter, naar vi beskatter Bygningerne. Jeg kan ikke begribe, hvorledes man har lettere ved at finde de arbejdsskabte Værdier i Bygningerne end i Jorden. Den danske Jord, saaledes som den nu er, er i høj Grad en arbejdsskabt Værdi, saa hvis de arbejdsskabte Værdier skulde være mindre skattepligtige end de ikke arbejdsskabte, tror jeg, at den danske Landbrugsjord ikke skal beskattes ret højt. Der er ingen, der er blind tor, at den danske Jord i sin oprindelige Bonitet ikke er en rig Jord, ikke en Jord, hvis Bonitet staar i Forhold til en Mængde andre Landes i Europa eller de oversøiske Lande. Den danske Jord er i Virkeligheden en karrig Jord, og kun ved Generationers dygtige Arbejde under den Forudsætning, at man har arbejdet med sin Jord paa den faste og frie Ejendomsrets Grundlag, saaledes at den Kapital, som man oparbejder og nedfælder i sin Jord, er en lige saa sikker Værdi at overlevere til Arvingerne som den Kapital, man opsparer og anbringer i Værdipapirer eller indsætter i Pengeinstitutter, er Jorden blevet, som den er. Hvis man ikke i det danske Landbrug havde haft en saadan Sikkerhed, takket være Landboreformerne ved Slutningen af forrige Aarhundrede, er jeg overbevist om, at vi ikke i Dag vilde have staaet med en Jord, der kunde bære en Beskatning som den, vi har i Øjeblikket, saa vilde vi ikke paa nærværende Tidspunkt have staaet med en Jord, der kaster mange flere Fold af sig, end dens Bonitet i Virkeligheden betinger.

Endelig vil jeg sige, at naar man siger, at det er en retfærdigere Beskatning, fordi man derved faar Jorden for sig selv og derved faar et ensartet Grundlag at vurdere paa, er det slet ikke rigtigt. Man faar jo slet ikke noget ensartet Grundlag, for der findes ikke noget mere uensartet Grundlag end den danske Jordbund. Vi vil kunne gaa mange Lande igennem og ikke finde en saa uensartet Beskaffenhed indenfor saa snævre Grænser som i det danske Landbrug.

Øg endelig, hvor vil man tro, at man, naar man tillægger — lad mig kalde det — en Kommission paa 2 eller 3 Mand at vurdere Jorden og disse 2 eller 3 Mand kun har een Kommune at operere i, i Danmarks 1400 Kommuner, eller hvor mange der

nu er, skulde kunne faa det samme retfærdige Resultat ud af disse Vurderinger? Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette. Jeg ved vel, at man mener, at man ved Hjælp af Overinstanserne skal have en Mulighed for at sammenarbejde Vurderingerne, saaledes at de bliver i nogen Grad retfærdige; men jeg skal henvisse til, hvad en af de største Kapaciteter, vi har i dette Øjeblik, Over-Skyldraadet, har udtalt. Jeg skal overfor dette Udtryk for Over-Skyldraadets Mening om Vurderingsgrundlaget anvende den højtærede Formand i det andet Ting, Landstingsmand Ole Hansens Ord for, at Over-Skyldraadet siger ikke en Gang her, at det er et godt Grundlag, end ikke, at det er et nogenlunde godt Grundlag, men at det er et brugeligt Grundlag for en Vurdering. Men alle, som kender til Vurdering, ved, som det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen har be-lyst det, at hvis man virkelig tror, at man gennem et Vurderingssystem kan naa til nogenlunde fuld Rettærdighed, tager man fejl.

Jeg har ganske vist hørt og læst, at en ivrig Forkæmper for Grundværditanken, Godsforvalter Berthelsen, Høng, i et Foredrag, han i Fredags holdt i Odense, fremdrog det samme Eksempel, som det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen har fremdraget fra denne Talerstol, Vurderingerne i Kongensgade i Odense og disse kolossale Uhyrligheder i Vurderingen, siger Hr. Berthelsen, er netop et Bevis paa hele Vurderingssystemets Fortrinlighed. Ja, hvis Fejlens Størrelse er et Bevis paa et Systems Fortrinlighed, indrømmer jeg, at det er et overordentligt fortrinligt Grundlag; men hvis man siger, at hvor de største Fejl er, kan det ikke alene være de praktiske Mænds Skyld, men der maa ogsaa være noget galt i Systemet, saa er Vurderingen i Kongensgade i Virkeligheden det bedste Bevis for, at en Vurdering af Grundværdien er umulig at praktisere paa en nogenlunde retfærdig Maade.

Skulde man saa endda vurdere det, man kunde overse, efter hvad man i Øjeblikket ser, saa kunde der maaske være en Mulighed for, at Vurderingen dog blev nogenlunde. Men det er jo slet ikke det, man skal. Man skal vurdere Grunden efter, hvad den er værd, naar den økonomisk bedste Anvendelse lægges til Grund, man skal altsaa vurdere efter noget andet end det, man i Øjeblikket ser og ved, og endelig skal man vurdere Landbrugsjord efter, hvad Jorden er værd, naar den hører til en middelstor Bondegaard, middel beliggende og i middel Kultur. For det første vil nu denne Middelnorm være uhyre vanskelig at